

Sant Isidre

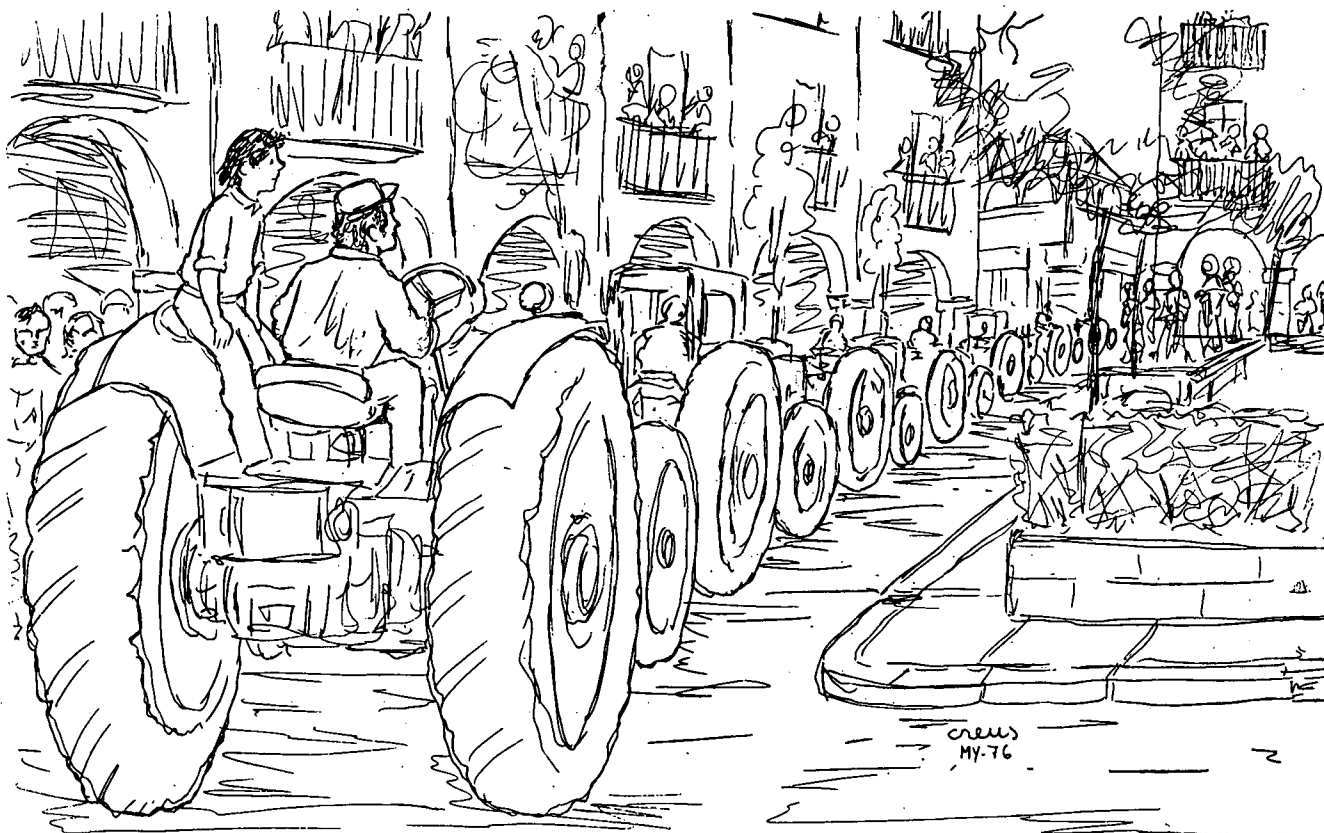
Patró dels pagesos. Diada relativament nova en quant a festa popular, i no massa nostra de soca-arrel.

A casa nostra, aquest Sant: brillant, oficial, poderós (en quant a maquinària), ha desbancat en la celebració dels TRES TOMBS a Sant Antoni: humil, casolà, amant dels animalons.

Es la festa on la pagesia ens mostra els seus poders mecànics. Tractors, cullitadores, etc., desfilen amb un ritme de potència, de força pausada més constant. Els seus motors, dins màquines poderoses, fan trontollar l'ambient quant relenteixen a l'unison per iniciar la desfilada dels llargs TRES TOMBS.

Impressiona sentir-los vindre, és una remor sorda que va creixent fins apagar les veus. Passen màquines que semblen animals antdiluvians per la seva grandària. Altres que, malgrat el seu pas lent i matusser, l'adones que porten la força i l'empenta de cent braus encadenats. També s'hi veuen màquines més petites, semblen com de joguina, quasi gràcils en mig d'aquestos monstres de ferro.

Es el progrés, és la mecanització del camp.

En la mort de la Mare

«La Mare», quina paraula més plena! Tal vegada una de les més expressives i de més contingut amb que manifestem l'existència d'un ser estimat en aquesta vida, i que s'esdevé augmentat quan per la inexorable llei de la vida, arriba l'hora de la definitiva separació; puix la mort es converteix en una palpable realitat, que dolorosa i inevitablement fa presa d'aquell ser que ens ha portat a la vida, ens va fer créixer i ens ho va donar també tot; però especialment el millor que la mare posseïa: esperit abnegat d'entrega, de generositat, de sofrir i d'estimar, i que els fills mai podem pagar a la mare, si no és fent el mateix en els propis fills.

Quant el fet consumat de la mort de la mare queda en darrera i la vida va seguint el seu curs, i la calma malmesa per la sotregada violenta de la mort, torna a nosaltres, sembla talment que s'amunteguen els records i les vivències de la mare estimada, es renoven i es reviuen.

En primer lloc t'adones del gran buit que hi ha per tot i després les seves formes i maneres de ser i de fer, et cauen al damunt com si t'aplastessin, perquè aquell entroncament d'equilibri de mare i fills, s'ha trencat i és tan profund i tan íntim que sembla que et rebel·lessis per haver-lo perdut, i ja mai més pot recobrar-se, si no és en el record i la conformació que dona la creença que Déu acull amb misericòrdia i perdó aquells que han cregut en Ell.

També en un altre sentit ajuda a soportar la pena la companyia i el condol que et manifesten i et demostren els parents, els veïns i, sobretot els amics, el sentiment dels quals és expressat amb la presència i les paraules, en la circumstància realment dolorosa de la mort de la mare.

Es aquest fet inexorable de la mort, quan es fa realitat a casa nostra i s'emporta un ser que tant estimen, que ens fa meditar i també pensar seriosament que la vida és formosa de viure-la, però que caldria en moltes ocasions aprofundir en un sentit més noble i generós, i també menys egoista, per estar més preparats, perquè inevitablement tots hem de passar pel dolorós i trascendents pas cap a l'eternitat.

J. Añé

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. Ricardo Vicens

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Gulmerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

*Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)*

Suscripción anual: España 120 ptas.

Extranjero 150 ptas.

Número suelto 12 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

Sió - 76

**PRIMER CONCURS DE FOTOGRAFIA
EN BLANC I NEGRE**

Patrocinat pel molt Il·ltre. Ajuntament
de la Vila d'Agramunt,
i organitzat per la Revista Sió
amb col·laboració de la «Caixa»

Celebrat a Agramunt, del 15 al 18 d'Abril

PREMIS:

- 1.º Josep M.º Domingo i Batlle, de Raymat
- 2.º Jaume Sellés i Arenas, de Barcelona
- 3.º Pere Ribó i Bonet, d'Agramunt
- 4.º Josep Cots i Cos, de Bellpuig
- 5.º Blasi Cots i Cos, de Bellpuig

Abans, el dia tres de maig els agrumuntins fèiem fira, una fira autèntica que sense fer la competència a la de l'hivern, mobilitzava molta gent i una bona colla de recursos econòmics.

Aquell tipus de fira es va acabar i els succedanis que van venir després amb el pompós nom de Fira-Exposició, també han desaparegut malgrat la bona voluntat dels organitzadors. Avui, pel maig, si volem omplir la portada de SIÓ amb una panoràmica espectacular, només tenim la festa de Sant Isidre, més ben dit, la desfilada de tractors del dia de Sant Isidre, Patró dels pagesos.

Un antecedent de l'esmentada desfilada de maquinària el trobem en els Tres Tombs del dia de Sant Antoni Abad; però cal advertir que aquest darrer mal ha estat patró de la pagesia. La devoció que desvetllava —i se li professa encara— venia motivada pel seu patronatge sobre els animals domèstics.

Abans de la guerra la celebració de Sant Isidre quedava reduïda a l'àmbit religiós. Al nostre temple hi tenia un altar, existia una confraria i no li faltaven devots que el veneraven d'una manera especial del dia quinze de maig.

Fou després, als anys quaranta, quan es començà a solemnitzar la festa de Sant Isidre amb actes profans, a més dels religiosos. Primer se n'encarregà la Cooperativa Agrícola i després la Germandat Sindical de Pagesos. Repassant els programes de tals diades hi trobem actes esportius, artístics i culturals. Més tard, al 1959, s'inicià tímidament la benedicció de tractors a la plaça de l'església. Poc a poc la desfilada es feu més nombrosa, a mesura que augmentava el parc de maquinària. I ací ens trobem actualment.

Un observador superficial podria pensar que la festa de Sant Isidre ha vingut a supplantar la de Sant Antoni Abad; però tal suposició no respondria a la realitat. Els Tres Tombs dels animals es van fer amb totes les de la llei, almenys fins al 1964, quan la benedicció de la maquinària agrícola del dia de Sant Isidre ja es feia al Pla del Pou i eren molt nombrosos els obsequis als participants, cedits per cases comercials i industrials.

La decadència de la festa del gener i la relativa expansió de la del mes de maig, són coses que han vingut per natural, sense cap propòsit preconcebut, ni planificat. No és exacte creure que la diada de Sant Isidre ha fet la competència a la de Sant Antoni. No la suplanta; però sí la supleix, perquè la nostra pagesia sembla que vol sortir al carrer, almenys una vegada a l'any, i com que s'han acabat les mules, ho fa amb tractors.

ISET

NOU COMANDAMENT

En substitució del senyor Curià ha estat nomenada com a nova directora de les Escoles Nacionals la senyora Júlia Altés Costa.

ASSEMBLEA

El 30 de març, ASVAT, celebrà eleccions a junta. Tota aquesta fou reelegida, continua doncs com a president el senyor Joan Almarcha.

SETMANA SANTA

A les Processons i Oficis religiosos d'aquesta Setmana Santa no hi hagué cap novetat significativa tant per part d'assistència de fidels com per alteració d'horaris o recorreguts amb referència als darrers anys.

CARAMELLES

El dia de Pasqua i novament el diumenge 25, les Caramelles feren acte de presència als carrers de la nostra Vila. La organització d'aquestes correngué a càrrec del Club d'Esplai Parroquial.

CONCERT

La Coral d'Avui, la Bon Cant i el Grup de Flautes ens oferiren el tradicional concert de Pasqua. Aquest concert és el primer dels actes que se celebraran durant tot aquest any amb motiu del X aniversari de la Coral.

TEATRE

«L'oncle Anton», fou la divertida farsa original de Joan B. Ripoll que el Grup Escènic muntà per a la seva representació de Pasqua. Aquesta fou una de les més celebrades pel públic de les que darrerament ens venen oferint aquest Grup.

EXPOSICIÓ

Durant els dies de Setmana Santa estigueren exposades al públic en la Biblioteca de la Caixa les 48 fotografies que optaren al «SIÓ-76», primer concurs fotogràfic que organitza la nostra revista amb la col·laboració de la Caixa i el patrocini de l'Ajuntament. En una nota a part és dona relació dels premis.

LITERARIA

En l'espai d'uns dies han sortit a la venda dos nous llibres del nostre volgut amic i company de redacció Guillem Viladot. «Una vegada hi havia un fideu molt llarg», finalista del Premi Josep Pla 1976 amb el títol de «Underground» i «Tinguis memòria de mi». La nostra enhorabona.

VIATGE

El dia 22 una representació de la Coral d'Avui es desplaçà a Mollerussa per participar al acte fundacional de la nova Coral Renaixença d'aquella població de l'Urgell.

SANT JORDI

Aquesta diada hauria tornat a passar sense pena ni glòria a casa nostra si no hagués estat el fet de l'aparició en aquest dia del primer número del diari «Avui», primer diari en català després del 1939, del que 18 agrumuntins en son comptepartíceps fundadors.

CONFERENCIES

Els dies 7, 22 i 29 es donaren al Casal tres de les conferències del cicle sociopolític que un grup d'agramuntins ha organitzat per aquesta primavera. El promig d'assistència fou de 160 persones. Promig no massa elevat si tenim en compte la categoria dels conferenciants i la transcendència dels temes tractats.

En les pàgines centrals trobarà el lector una curta entrevista amb el primer protagonista d'aquest cicle de conferències.

Selmana Santa i Pasqua

Bé, m'han encarregat parlar d'aquestes festes en termes generals, més que dir que no sia ja un tòpic?

El bon temps ha estat esquerp i aspre com de costum, malgrat l'«altes» que n'eren aquestes diades en el calendari. El que ens porta a recompondre que la primavera n'és fugissera de les nostres comarques.

Aquests nou dies han sofert un canvi extraordinari en pocs anys, sobretot en l'aspecte religiós que és precisament el motiu d'aquestes festes. Hem passat d'uns dies (llevat naturalment els dos de Pasqua), en els que es respirava com un flaïre suau, a quietut, com a místic, en que tot s'anteposava a les celebracions de i a l'església; als temps d'ara, en que tot és un anar i venir sorollós, que és el signe actual i despreocupat de les vacances.

Per tot això els forasters han estat nombrosos a la Vila, ja sia de passants com els que resten aquí de visita a familiars o amics.

Enguany els actes religiosos s'han celebrat —per què no?— com sempre. Si no en la forma, sí en el fons. Ja que, encara que els actes litúrgics siguin menys multitudinaris i aparatosos, l'esperit és el mateix i els fidels, no hi ha dubte, més sincers, concients i compromesos en la seva fe.

Els oficis al temple han estat molt concorreguts. Potser la processó que conserva més la tradició sia la de les Palmes, encara que el seu recorregut és solament al redós de l'església. De les altres tres, amb el mateix itinerari (Plaça Església — carrer Sabateria — tot el tomb a la Plaça Mercadal — Baixada Mercadal — Plaça Església), la més pobra d'assistens ha estat la del Diumenge de Rams a la tarda. Les del Divendres Sant, tant al matí com al vespre, molt dignes i austeres, amb nombrosos fidels acompanyant al Crist Crucificat.

En aquest dies tenim uns altres actes, diguem-ne, cívics, que van adquirint tradició any rera any. Són: les exposicions a «la Caixa», el concert de la Coral (amb les seves tres seccions) al Casal, i la vetllada que ens ofereix el Grup de Teatre també al Casal. Van prenent peu també les Caramelles infantils, que refilen pels nostres carrers el Diumenge de Pasqua.

La que no es perd gens és la tradició de «La mona», amb la que els padrins obsequien als seus fillols. Menys encara la diada del dilluns de Pasqua, el cotxe que la gent surti més i més lluny a menjar-se-la, al migdia la Vila queda com a morta, deserta.

Concert de la Coral d'Avui

Com ja va essent tradicional, l'Agrupació «Coral d'Avui», ens oferí al Saló Teatre Casal Agramuntí, un nou Concert, però no un Concert qualsevol, car aquest tenia especial significació. Sí, amics, perquè són deu anys de vida envers nosaltres i solament aquell o aquells que han viscut la seva singladura coneixen l'esforç i sacrifici per part de tothom, ja sigui cantaires, ja sigui directius i que malgrat totes les adversitats, avui ocupen un lloc destacat de la nostra història local.

Bé, passem al que fou el Concert. En primer lloc també hem de deixar constància de l'estrena d'uniforme per part dels membres de la Coral d'Avui. Així doncs, com anàvem dient, el Concert es dividí en tres parts, a saber: Coral Bon Cant, Coral d'Avui i Grup de Flautes.

Coral Bon Cant. Composta de uns 40 infants, la nostra Coral Infantil podem afirmar que cada vegada va a més, així ho posà de manifest el públic assistent que amb els seus aplaudiments premieren el fruit de tot un any d'assajos. En fi, el progés es nota i esperem que la línia ascendent es mantingui. Les obres interpretades foren: Els Gats, Sant Ferriol, La Balalaika. Tots coneixem el gran Colom, Dins la fosca i Eram Sam Sam.

Coral d'Avui. Composta d'uns 35 cantaires, la nostra Coral d'Avui, una vegada més disposada per oferir el tradicional Concert de Pasqua. Ara bé, com hem de jutjar la seva actuació? pecaria d'egoista i orgullós si jo mateix m'alabés perquè com tots sabeu jo també formo part de la mateixa, n'obstant recollint diverses opinions i veient amb quina satisfacció aplaudia el públic m'atreveixo a dir que en línies generals fou bona. Les obres que s'interpretaren foren: Pregària a Taula, Cants i Rialles, Amb la Tremontana, Ay! Linda Amiga, Ay, Triste que vengo, A París n'hi ha una vella, Audite Silete, El meu cor està en presó..., L'oncle Jan, Gobbo so Pare i Cant a la Costa Brava (Sardana).

Grup de Flautes. Sens dubte que aquest grup, constitueix en cada concert que s'organitza, una revelació, car l'experiència adquirida al llarg del temps els ha fet dominadors d'aquest instrument tant delicat com és la flauta. Les obres interpretades foren: 3.º Nocturn de Mozart, Minuet de Teleman, Minuet de Niederdonau, La Muntanya (Popular), Choral de Haendel, Choral de Joan Sebastià Bach i Minuet de Haendel.

En suma una diada plena de cant i joia on tothom sortí complagut. Per cert el públic fou bastant nombrós, el que dóna peu a que el cant coral cada vegada agrada més a la nostra vila.

La direcció general del Concert corregé a càrrec d'en Ramon Casals i Muntada.

Teatre de Pasqua

Una vegada més el «Grup Escènic Agramuntí» ha fet acte de presència a l'escenari del Casal. Aquesta vegada amb l'obra «L'oncle Anton», original de Joan B. Ripoll. Una comèdia divertidíssima que va satisfer plenament a la concurrència.

Es coneguda la dita popular: «Veste'n Anton, que el qui es queda ja es compon». i l'obra esmentada és una mena de glosa d'aquesta frase fet. Ens presenta l'autor a un «Anton» que a més d'oncle i vell, és rondinaire ric i catalanista. «L'Anton» era l'Amadeu Padullés, cada dia més bon actor. La gent que rodeja l'oncle són la típica cunyada —la Rosa Pascual—, el nebot gran —en Manuel Pedraza—, el nebot petit —en Jordi Solé—, el company d'oficina —en Josep Maria Roig—, «l'amigueta» jove i atractiva —la Núria Sorribes—, una fillola molt bona nena —la Maria Antonieta Gil— i un notari amic i «còmplice» de l'oncle —en Francesc Torra.

A l'«Oncle Anton», que també era bastant maquiavèlic, se li ocorre fingir-se difunt solament per saber com reaccionaran les persones que el rodegen. I com era de preveure, perquè sinó l'obra no tindria gràcia abunden les reaccions de satisfacció i complaença, això sí, amb un barnís de dolor hipòcrita que n'hi ha per llogar-hi cadires. Els únics que es porten bé són la fillola de La Bisbal, que sempre ha d'agafar el tren de les quatre, i el nebot petit que —mireu el que són les coses!— al final resulta ser fill de l'oncle.

L'obra és un seguit de situacions divertides, sempre sense saber com acabarà la cosa, perquè enlloc d'aclarir-se l'emboïc i quedar to's contents l'oncle no torna legalment a la vida i ha d'agafar les maletes i anar-se'n a un indret on no el conegui ningú. I és que, amic lector, hi havia un notari entre mig, i quan un notari dóna fe d'una defunció, has de fer el mort encara que no vulguis.

Els actors i les actrius van fer créixer la merescuda fama interpretativa del «Grup Escènic». La Rosa, bellugosa i temperamental com sempre. La Núria i la Maria Antonieta —la «dolenta» i la «bona»— totes dues molt bufones i amb una matisada interpretació dels seus respectius papers. A en Torra li escau fer de Notari, el seu plan és la paraula aplomada, el gest solemne i l'aspecte seriós. En Manuel Pedraza va lluir la veterania en un paper que no es prestava a cap estridència. Al revés d'en Roig que interpretava un individu pintoresc, molt adient a la seva graciosa manera de comportar-se a l'escenari. En Jordi va conllir i tampoc se li podia demanar massa en aquell oaber de noiet ingent; De l'Amadeu ja n'he parlat anteriorment i el director del grup, en Josep Bertran, aquesta vegada no va sortir a l'escenari; però s'endevinava la seva labor en el bon resultat del conjunt.

De cinema

per Josep Farrer

«La pell en l'asfalt», de James William Guercio, és una acusació claríssima del sistema policial als EE.UU., amb els seus conseqüents abusos de poder, els quals porten a fatals i tràgiques conseqüències. Una particularitat del film és, que es carrega no pocs mites, d'aquells poc menys que intocables. És un director per a mi desconegut, però interessantíssim.

«American Graffiti», de Georges Lukacs, és un altre film americà el qual recrea, suposem que perfectament, l'ambient d'una ciutat de províncies dels Estats Units, bastant gran; per allà els anys 1940. Fa ressaltar els diversos tarannàs de la seva gent, de manera humorística, tant defectes com qualitats, principalment de l'element jove, i concretament en un fi de setmana, que se'l passen gairebé tot, sense baixar del cotxe, —escollint en la ràdio local un locutor que s'autonomena «l'home llop»— menjant, o sinó ballant el «rok», en aquells anys del naixement d'aquest ball. La trama argumental, és elemental, senzilla i d'interès. És tanta la realitat aconseguida, mitjançant el vestuari, models de cotxes, carrers, saló de ball, gasolinera-restaurant, etc., que qualsevol creuria que és un documental fet en aquells anys, sobre la vida en aquella ciutat.

«Bananas» (Plàtans), de Woody Allen, és decepcionant; malgrat «gags» de gran qualitat, i no solament verbals, sinó visuals. I és que a la pel·lícula li falta coherència, també ritme, està feta a corre-cuita, no hi ha el treball que cal de tot un equip cinematogràfic. El seu director ha volgut treballar sol, i el film acusa la tal cosa. També la inequívoca censura espanyola, li ha tret uns minuts de cinema de tipus polític i altres d'eròtics. A més, que la còpia que hem vist estava en molt mal estat. «Somnis de seductor», de Herbert Ross, la qual ens ha donat a conèixer Woody Allen, és una mostra de la necessitat que hom té, de fer el cinema en equip. No n'hi ha prou amb les grans idees, ni que siguin genials, cal portar-les a la

pràctica. Ara per ara, Woody Allen, no té res de director de cinema, li'n cal un, com en aquella ocasió. Ell, els seus col·laboradors, el cinema, i nosaltres, tots hi guanyaríem.

«La passió de viure», de Ken Russell, al qual podríem anomenar, l'home de l'escàndol continu, és, segons alguns crítics, el seu millor film, quan encara no havia fet «Malher», ni «Tommy». No hi ha dubte que és un autor valent, arriscat, llançat a la seva tasca artística, amb una manera de fer un tant insòlita. Ell s'adona —em penso— dels defectes del seu cinema, de la gratuïtat d'algunes escenes, i de la limitació que quasi tot creador té. Això també ho hauríem de donar els espectadors per assentat. Ell emperò, amb un cúmul d'idees, potser excessiu per a exposar, i que per representar-les posa en joc gran quantitat d'elements: Una música de fons molt sorollosa, una cambra que no està mai quieta, uns decorats i ambientacions recarregadíssims. Havent-hi en escena infinitat d'objectes i gran quantitat d'actors... malgrat això, malgrat tot; no es pot negar que hi ha coses validíssimes en el seu cinema. Ara bé, n'hi ha algunes de veritablement ridícules.

Parlem un xic de cinema espanyol? Au sí, perquè no sigui dit. Hem vist últimament, «El poder del desig», de Bardem, «Les adolescents», de Masó, «Pim, pam, pum, foc», d'Olea, «La dona és cosa d'homes», de Yagüe, i «L'adúltera», de Bodegas. Mentre veus aquestes pel·lícules, i quan les has acabat de veure penses: Home, hi ha coses bastant bones! Però més tard reflexiones, i penses i arribes a la conclusió, que és com tot, o quasi com tot, en aquest país, i el cinema no és res més que un conseqüent reflex d'aquest i d'això. Som espectadors que sempre esperem el que no rebem. El just i lícit protagonisme autèntic tan promès. Ara per ara, fem, protagonitzem, formem part d'una pel·lícula, en la que el diàleg consisteix en: Una minoria, sempre dient el que vol; i nosaltres, sempre oint el que sempre ens sona al mateix: Bla, bla, bla... I els altres, la majoria, contestem: Amén, amén, amén... En el cinema espanyol, no podem parlar del més bo, sinó del no tan dolent, és un cinema que no morirà per ara, no pot morir, ni menys ressuscitar, naturalment, aquell que no ha existit encara. I molt menys, si hagués de succeir pels títols anomenats. Direm que ja n'hi ha d'altres? Potser sí, però pensem que una mosca no fa estiu, ni dues, ni tres..., cap més, eh! No caiguem en falsos optimismes, perquè la realitat és aquesta.

José Alós Guillaumet

COLOCACIÓN DE TECHOS DE ESCAYOLA

(con 9 años de experiencia en el oficio)

VENTA DE PIEZAS DE ESCAYOLA Y CORNISAS
varios modelos

OBJETOS DE JARDIN Y TERRAZA
Tiestos, Mesas, Bancos, Jardineras, etc.

Domicilio: Calle Vilavella (Pisos Marina)
1.º 1.ª - parte trasera

Teléfono 39 00 86 AGRAMUNT (Lérida)

FIBAL

Sastrería y Confecciones para Caballero y Niño

Plaza del Pozo, 14 Teléfono 39 07 36
AGRAMUNT

Antonio Montané Farré

Maderas del País y de Importación
Aserradero Mecánico en Las Bordas

Calle Piedad, 25 Teléfono 21
BOSOST (Valle de Arán)

Coses de la Parròquia

PEREGRINACIONS I ROMERIES

S'ha anunciat la pròxima peregrinació a Lurdes amb malalts que organitza la diòcesi de Solsona els dies 23 al 27 de Juny, presidida pel Senyor Bisbe. Ha estat invitada la nostra diòcesi i per aquest motiu es fa una crida a tots el que hi vulguin participar o portar-hi malalts; la Parròquia els informarà amplament. També s'invita a nois o noies que vulguin fer-se càrrec d'algun malalt durant la peregrinació. No cal tindre el títol d'infermer, solsament és necessari haver complert els 16 anys. Aquests joves també abonaran el viatge, però amb una bonificació.

Es parla d'una romeria a grans santuaris com Lurdes, Lissieux i la Verge dels Pobres a Banné (Bèlgica) de la qual anirem informant.

DONATIUS

A la quantitat de 19.840 pessetes arrebegades el dia de Sant Josep per al Seminari cal afergir-hi 4.785 pessetes recollides el mes d'Abril, sumant en conjunt 24.625 pessetes.

També hi ha hagut un altre donatiu de 1.000 pessetes per als bancs nous del temple, dels que s'han estrenat els de la nau central, aquesta Setmana Santa. Per a poder aprofitar al màxim l'espai del temple, alguns d'ells potser han resultat una mica llargs, la qual cosa ocasiona alguns inconvenients per a col·locar-s'hi els fidels.

REUNIONS I CONFERENCIES

La reunió d'adults del dia 9 d'Abril fou dedicada a les peregrinacions de Lurdes amb malalts, projectant-se un reportatge sobre aquest tema.

El dia 23 es reuniren els pares dels infants que havien d'ésser batejats.

S'anuncià per al dia 8 de Maig el començament d'un curset prematrimonial dedicat a les parelles de nuvis que pensin casar-se fins al Maig de 1977, a fi de que puguin emprendre el nou estat ben fonamentats.

SETMANA SANTA

Com de costum s'han celebrat els actes de Setmana Santa amb nombrosa concurrència de fidels en tots ells, excepte en el Via Crucis es fa el Diumenge de Rams per la tarda, y a l'hora Santa del Dijous en els que el nombre d'assistents era ben reduït.

Des de que es permet als locals d'espectacles funcionar en aquests dies l'assistència de persones als actes religiosos ha minvat bastant.

El actes litúrgics foren els acostumats: processó de les palmes i Via Crucis el diumenge de Rams, confessió comunitària el dimarts, missa de l'Ultim Sopar i hora Santa el Dijous Sant, Via Crucis matinal, Passió del Senyor i processó nocturna el Divendres i a mitja nit del Dissabte Santa Missa de Resurrecció.

MODIFICACIO

El Senyor Bisbe autoritzà als fidels que vulguin fer-ho, a rebre la comunió a la mà.

El Pa Sagrat el posarà el sacerdot a la mà esquerra del combregant, el qual agafant-lo amb els dits de la mà dreta s'el posarà a la boca.

C.

Para buen servicio

**Funeraria
(Casa Romá)**

Rapidez...

Economía...

*Servicio Oficial
único de
EL OCASO, S.A.*

Merced, 19
Teléf. 390309
AGRAMUNT

HISTORIA A RETALLS

MATIAS PET
JOSEP
FATREH

Diàlegs amb donya inconsciència, o, Carrutxes, biberons, xupets i sonalls

I escoltes, saps fer molt bé el paperot,
però interiorment, et fums d'altri.
O si més no, tant se ten fum l'altri en realitat.
Què fals que ets!
Ja queda ben entès, perquè és ben cert.
Allò de, la unió fa la força!
Ets força, ja que estàs de sempre amb la majoria.
A la que tu sempre procures complaure, a gust teu,
Pots estar joiós, per ara. [naturalment.]
A bones o a males, tu sempre et surts amb la teva.
Hom ja s'aparta, no vull molestar-te.
Ja sé que et faig pena i fàstic a la vegada.
Quin grau d'alienació més gran és el teu!
Segons tu, hom és un fracassat.
Perquè no sóc com tu que formes part,
d'aquesta majoria aplastant.
En la qual estàs immers, per aprofitar-te'n.
Sinó almenys, perquè t'aclamin, et victoregin, segueixin,
Amb la teva pell de corder, [creguin.]
o de llop, segons et convingui.
Per emportar-te-la paternalment,
o millor, maquiavèlicament, o per ambdues coses.
Un dia o altre veuran el que ets.
I la teva caiguda serà estrepitosa.
Mentrestant, la gent, ¿què pensarà, què dirà?
Dirà el que li semblarà.
Pensar, ¿qui sap si pensarà?
Generalment la gent treballa, observa, mira i calla.
No diu res, s'ho queda per ella.
No gosa parlar, dir el que pensa.
Qui sap si per por, o per no fer el ridícul.
A la millor està segura la gent,
-més perquè l'hi han fet creure,
que no pas per haver-lo comprovat,
que el pensar es la màxima infelicitat.
I calla l'home, perquè no té res a dir, aquí i avui.
O perquè sap, que no li serveix per res queixar-se,
es resigna per ara, a ser portat.
Això creu, així es porta l'home, avui i aquí.
Qui haurà de pagar aquesta desfeta de sers?
De la sensibilitat, dels esperits dels homes?
Com es pagarà, recuperarà el perdut?
Aquest retard, quan, i què suposarà d'irremeiable?
Aneu a saber, a la millor demà als cordes,
els sortiran urpes a les potes,
i la dentadura els creixarà llarga i afilada.
I sortiran de les seves boques, de les seves llengües,
crits terribles que faran tremolar les feres ferotges.
I aquestes restaran espaordides, i tindran por dels corders.
I és que resulta, que les coses no són tan simples
senzilles i fàcils com els semblaven a alguns.
I les persones encara menys,
quan no són tractades com a tals.
Amb la deguda dignitat.
Respectant tots els seus drets.
Quan són tractades com si fossin criatures de bolquers.

Continuem avui la relació de primeres autoritats agramuntines que vam començar el mes passat, tret del Llibre vell d'Actes de la Germandad de la Sang de Nostre Sr. Jesucrist.

De l'any 1841 fins al 1848 solament figuren en les actes les paraules «autoritat local» per designar el qui presideix les sessions.

- 1849. — Anton Vall, Alcalde.
- 1850. — Josep Carulla, Alcalde.
- 1851. — Josep Pasqual, Regidor Decano.
- 1852. — Josep Pasqual, Regidor en ordre primer.
- 1853. — Josep Pasqual.
- 1854. — Josep Casals.
- 1855. — Josep Ribalta, Alcalde.
- 1856. — Anton Vall, Alcalde Constitucional.
- 1857. — Sr. Alcalde.
- 1858. — Sr. Alcalde.
- 1859. — Jaume Mases, Alcalde.
- 1860. — Jaume Mases i Mases, Alcalde Constitucional.
- 1861. — Autoritat local.
- 1862. — Mariano Ribera, Alcalde.
- 1863. — Autoritat local.

En el llibre esmentat no hi ha escrita cap més acta i ací s'acaba la relació. Un examen acurat de la mateixa ens permet fer les següents observacions:

- 1.ª. — Dos individus amb el càrrec d'Alcalde Major eren, a la vegada, Tinent de Corregidor.
- 2.ª. — En 19 actes es cita el nom de l'alcalde que les presidia. En dues només «Sr. Alcalde, sense nom». Quinze sessions foren presidides per Regidors i en les actes restants només figura «autoritat local».
- 3.^a. — «Alcalde Major» surt al Llibre set vegades. «Alcalde Constitucional» cinc vegades. «Alcalde» sense qualificatiu, set vegades.
- 4.ª. — Trobem un Regidor en ordre primer, dos regidors en ordre segon, tres Regidor Decano, un Regent la Vara, un Regent l'Alcaldia i set Regidors sense qualificatiu.
- 5.ª. — Dels cognoms que figuren a la llista més de la meitat ens resulten familiars. Els Jover, Anyés, Siscar, Vilaplana, Bragós i Mussoles, tenen arrel agramuntina; però han desaparegut d'entre nosaltres. Els Coma, Seguí, Larraz i Lisbona, eren, segurament, gent d'importació.

LLUIS

Si compareu,
elegireu
Viladós

Xocolata Viladós

Cicle de Conferències Socio - Polítiques

CASAL AGRAMUNTI

7 d'Abril

Joan Novell i Balagueró

Pagès

22 d'Abril

Simeó Miquel i Peguera

Unió Democràtica de Catalunya

29 d'Abril

Joan Prats i Català

Convergència Socialista
de Catalunya

6 de Maig

Joaquim Arana i Pelegrí

Reagrupament Socialista
Democràtic de Catalunya

13 de Maig

Jaume Fonolleda i Asperí

Esquerra Democràtica
de Catalunya

20 de Maig

Miquel Roca i Junyent

Convergència Democràtica
de Catalunya.

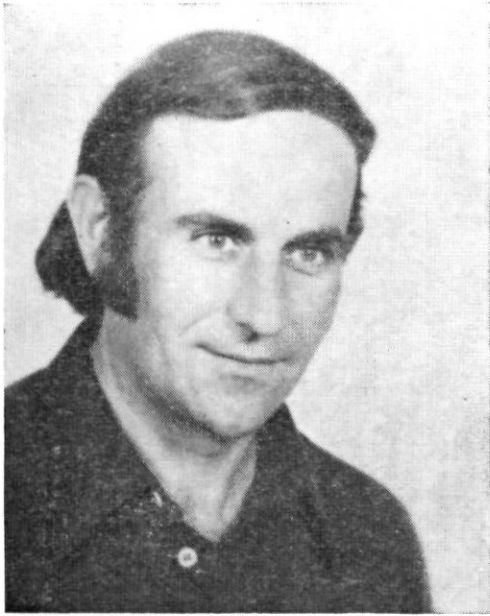
Durant aquest mes d'abril els dies 7, 22 i 29 s'han celebrat al Casal Agramuntí tres conferències anunciades com a sócio-polítiques. El primer de començar fou el nostre amic i col·laborador en Joan Novell i Balagueró amb el títol de «*L'economia occidental i la seva influència en el món pagès*» i es presentava amb l'únic títol d'ésser pagès preocupat per les coses del camp; cal afegir, que en Novell és estudiant de Filosofia i Lletres i alterna el seus estudis amb el treball de la terra.

La seva conferència fou una exposició de l'economia capitalista al món occidental i equiparà al món pagès amb el tercer món degut a la marginació econòmica que sofreix. Manifestà que tota economia capitalista necessita d'un sector marginat per a poder subsistir; ens donà també gran nombre d'estadístiques sobre produccions, importacions i tota mena de dades que demostraven la exhaustiva informació i el gran interès que tenia envers tot el relacionat amb el món agrícola; propugnà unes millors estructures de serveis, comunicacions, transports, ensenyança, etc. com també assegurà que el control de la natalitat era un arma esgrimida pel gran capital per tal de poder controlar la producció del tercer món ja que els països industrialitzats necessiten per la seva subsistència les grans reserves que encara hi ha als països inexplorats. En fi una conferència que jo qualificaria de magistral, tant pel seu contingut, com per la forma en que fou expressada, l'assistència va ésser nombrosa, unes 200 persones, cal remarcar que hi havia bastantes persones de fora vila i els assistents d'Agramunt i rodalies la majoria eren pagesos.

La segona conferència celebrada el dia 22 fou a càrrec de l'advocat lleidatà i ex-candidat a procurador a Corts, en Simeó Miquel i Peguera, representant a les nostres comarques de l'Unió Democràtica de Catalunya, i disertà sobre «*Una opció política pel present*»; la diferència d'aquest conferenciant i els pròxims amb en Joan Novell es que aquests són representants d'uns grups polítics concrets i en Novell exposà les seves opinions sobre la problemàtica pagesa en general. El Sr. Miquel començà dient que l'acte que s'estava celebrant era un acte eminentment polític i que segons les lleis vigents era ilegal, però que degut a la tolerància del govern era possible fer-lo ja que comptava amb la corresponent autorització. Animà als assistents que participessin en la política local i la nacional afiliant-se a un grup o altre; una vegada acabada la conferència s'entaulà un col·loqui, responent el Sr. Miquel a les preguntes que li feren, aclarint el concepte de que U. D. C. no era un partit confessional i era completament autònom respecte als grups Demócrata Cristians de la resta d'Espanya; una conferència interessant més que pel seu contingut, per la novetat que representa sentir parlar obertament de política en un lloc públic. En quant a l'assistència hem de dir que hi assistiren unes 140 persones, nombre gens despreciable tenint en compte la despolitització existent.

La tercera conferència d'aquest cicle correspongué a Joan Prats i Català, professor de Dret Administratiu a la Universitat Autònoma de Barcelona i parlà sobre «*La democràcia i el socialisme, destí del nostre poble*». Encetà la conferència amb un record d'homenatge a l'Enric Brufau, fill d'Agramunt i que morí a l'exili a França, i li manllevà la frase de que «el socialisme és el vent de l'esperança»; continuà fent una exposició del què és el seu grup polític, Convergència Socialista; pensava sobre la consolidació de la democràcia i el traspàs al socialisme, posant per damunt la verdadera democràtizació de la societat, per arribar després a la mentalització de la gent de les idees socialistes, remarcant també que s'ha d'ésser a la vegada català i socialista; hem de fer notar d'aquest conferenciant la claredat en l'expressió de les seves idees i la manera tan entenedora d'exposar el seu parlament. En el col·loqui les preguntes foren poques, però serviren per aclarir alguns conceptes. En quant a l'assistència va ésser una mica més nombrosa que l'anterior, unes 160 persones de les quals 40 eren foranes.

Deixant a part les idees que exposà cada conferenciant, que d'això tothom se'n pot prendre el que vulgui, aquestes conferències són interessants, si més no per la novetat que representen el sentir parlar uns senyors defensant unes idees polítiques concretes, doncs per tota persona de menys de 50 anys, és una novetat i encara que només sigui per curiositat val la pena anar-hi.

JOAN NOVELL I BALAGUERÓ

«Abans de tot sóc pagès»

1.º — Quina impressió n'has tret del públic agrumuntí?

«Crec no se'n pot dir públic de la trobada d'un grup de persones que ens coneixem gairebé totes; amb moltes d'elles ens uneixen vincles d'amistat personal i, amb la gran majoria, unes mateixes afinitats professionals, la qual cosa vol dir, inquietuds, preocupacions i necessitats comunes. La impressió va ésser la que es sent quan es troben uns amics i dialoguen una estona de coses que a uns i altres preocupen».

2.ª — Tu ens demostres pràcticament que no són incompatibles els estudis universitaris amb el conreu de la terra, com et definiries: un pagès que estudia o un estudiant que fa de pagès?

«Penso que la vivència universitària m'ha donat un elevat grau d'enriquiment psicològic, precisament, pel fet d'ésser pagès. Abans de tot sóc pagès; un pagès que, amb l'ajuda incondicional i constant de la meua esposa, restant moltes hores a la mateixa professió i esforçant-me en superar les dificultats lògiques del mig ambient rural, intenta millorar la seva formació humana, social i intel·lectual a les aules d'una universitat».

3.ª — El contacte amb la Universitat, ha millorat en algun aspecte la faceta agrícola de la teua persona?

«Cal matisar una mica la resposta. Si es té en compte que l'ésser alumne oficial d'una Universitat m'ha representat desplaçar-me periòdicament a Lleida durant tres anys i ara a Bellaterra, per poder conquerir uns coneixements humanístics, lògicament, desde un punt de vista tècnic i professional, no sols no m'ha donat res sinó que m'ha pres molt de temps per fer la feina bé i a l'hora. Malgrat tot, l'estudi de la sociologia, economia, o política de qualsevol comunitat i època històrica m'ha descobert la greu realitat de la nostra pagesia i, aquest fet, m'ha dut a un sincer enamoament del nostre món, precisament per haver estat tradicionalment manipulat i marginat».

4.ª — Les reivindicacions socio-econòmiques de la pagesia, les podrem aconseguir plenament des de l'àmbit purament professional o sindical?

«Crec que no. La nostra economia és essencialment política, això vol dir, que les mesures econòmiques cada dia són menys producte d'una relació de mercat i més d'unes fites o

necessitats polítiques; la qual cosa ens dóna a entendre que si bé la unió sindical ha d'ésser una realitat per poder unificar esforços cara a unes determinades reivindicacions professionals, una participació plena i democràtica dels camperols en el joc polític ha de viabilitzar i garantir les gestions esmentades. De res ens servirà el demanar si no podem participar vivament en una distribució justa i adequada dels mitjans».

5.ª — Si els pagesos ens posem en política, no correm el risc d'ésser manipulats, a favor seu, per part dels polítics professionals?

«Certament, al meu entendre, correm un risc; però encara serà més greu i perillós el risc de no participar per por d'ésser manipulats. La solució més raonable, sempre a nivell personal, podria ser preparar-nos molt bé socialment i culturalment per poder participar realment i objectivament en política. Crec, que el grau de manipulació de que podríem ser objecte sempre estarà en relació amb la nostra capacitat de conscienciació i mentalització».

6.ª — A criteri teu, quin programa mínim hauria d'oferir un grup polític per tal de merèixer l'adhesió dels pagesos?

«La resposta forçosament hauria d'ésser molt àmplia i a la vegada complexa i, sens dubte, sempre seria insuficient a la pràctica. Amb tot hauria de pregonar, entre altres, dos aspectes fonamentals:

a) El reconeixement ple i l'acceptació real del sector primari dins el sistema econòmic que es desenvolupa la comunitat del país. Que considerés als pagesos com uns membres vivents amb moltes obligacions però, no cal dir, amb els mateixos drets dels altres (facilitats d'ensenyament de petits i grans, integració total i plena dins la seguretat social, promoció humana i estructural de les zones més deprimides del context rural, etc. etc.)

b) Preus adequats als productes agraris; entendre molt bé que mai les produccions del camp han de servir per finançar gratuïtament i per tant injustament altres sectors o pitjor, interessos particulars».

7.ª — Vols afegir quelcom més?

«Si tenim en compte que el sistema econòmic capitalista, tal com el coneixem, tendeix al desequilibri intersectorial d'una manera constant i permanent i, afavoreix per tant, el manteniment d'una injusta distribució de béns i de mitjans, cal, si volem els pagesos sortir del nostre subdesenvolupament social, polític i econòmic, que ens plantejem una ampla i urgent tasca de culturalització i d'informació. La nostra actitud —i la de tota la comunitat del país si fos possible— hauria d'ésser crítica; una actitud crítica i alhora humana, crec, és quasi tot el contrari d'allò que ens ofereix i, malauradament ens seguirà oferint, la nostra societat: alienació, individualisme, conformisme, consumisme, felicitat utòpica, etc., etc.».

LLENGUATGE

UNA FRASE I DOTZE MOTS

Sovint sentim dir:

A l'entrar el president els **demés** també entraren. (Aquesta frase és incorrecta). En entrar el president els **altres** també entraren. (Aquesta sí que és correcta).

Els **demés**, és un adjectiu indefinit estrany al català, per tant no l'hem d'usar.

Mots incorrectes:	Mots correctes
Llomillo	Llom de porc
Mago	Màgic, mag
Mantequilla	Mantega
Nàcar	Nacre
Ola	Ona, onada
Parxe	Pegat
Quarto	Habitació, cambra
Ratonera	Ratera
Salitre	Salnitre
Telaranya	Teranyina
Veneno	Verí, metzina
Xupar	Xuclar

Procurem escriure'ls sempre bé.

Quan es té la desagradable sensació que l'escriure l'article «Llenguatge», no serveix gairebé per a res, et trobes un bon amic que et diu:

—Escolta!, em vols dir el títol d'algun llibre que ensenyi escriure el català?

Aquestes soles paraules justifiquen i donen ànims per a continuar escrivint «Llenguatge». La meva resposta, al bon amic i a tots els bons amics que tenen la paciència de llegir el present article, és la següent:

—Cal que ens comprem una petita gràmatica, que pot ésser Les Beceroles, Faristol, Aclariments ortogràfics, etc. i ens cal també un petit diccionari Castellà-Català, que pot ésser, entre d'altres, el d'Albertí, d'en Torrelles, etc. —relativament per poques pessetes els trobarem en totes les bones llibreries—. Llavors tindrem les eines imprescindibles per llançar-nos a escriure en català.

Bon principi seria —per trencar el gel— escriure les felicitacions que fem per sants, aniversaris i festes assenyalades, les cartes a familiars i amics, a l'estimat o l'estimada, etc.; després ja ens veurem amb cor, mitjançant alguna consulta als llibres esmentats, de seguir l'apassionant aventura d'escriure català.

L'esperat diari AVUI, també ens servirà molt per a familiaritzar-nos amb la llengua i així poder-nos lliurar a la batalla de rescat, la qual ja tindrem guanyada amb tota seguretat.

P. M. G.

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca - Snack-Bar

Restaurante

Teléfonos 390202 y 390802

Sección Engrase y Lubrificantes

MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

Tramitaciones,
Automóviles,
Pasaportes y
Expedientes
en general

Gestoría
FEIXA

Zapateria, 6

AGRAMUNT

Salón
Riart

BELLEZA Y ESTETICA
PARA LA MUJER

- MAQUILLAJES
- Depilación a la Cera
- MANICURA

Guimerá, 14 Agramunt

De Ple a Ple

El dia 28 d'abril l'Ajuntament va celebrar el Ple Municipal ordinari. Solament hi faltava un conseller que va justificar l'absència. L'«aflluència» de públic, com de costum.

S'aprovaren, en primer lloc, els comptes de l'any 1975. Es van gastar 9.526.507'— pessetes, d'un total disponible de 9.916.832'— pessetes. A finals d'any hi havia un superàvit de 390.325'— pessetes.

Es parlà seguidament del Pla d'Il·luminació de la vila, amb un pressupost d'obres per import de 4.371.602'— pessetes, si hi afegim les despeses previstes per tràmits i financiació, s'apropa als cinc milions la quantitat que s'haurà d'esmerçar en donar llum als veïns que no en tenen gaire o no en tenen gens.

L'assumpte posat a debat era decidir qui havia de pagar la millora, els veïns o l'Ajuntament? S'acordà fer-ho mitjançant contribucions especials, amb el quaranta per cent a càrrec dels veïns i l'altra seixanta per cent a compte de l'Ajuntament. Aquest aplicaria a la seva part el superàvit de l'any anterior.

De totes maneres s'haurà de fer un préstec al Banc de Crèdit Local, i es confia obtenir un plaç d'amortització de cinc anys per als veïns i de deu anys per a l'Ajuntament. Al marge de tot això també s'acordà demanar totes les subvencions que es puguin legalment obtenir.

Esgotats els punts de l'ordre del dia, els consellers canviaren impressions de tipus general i així s'acabà el Ple Municipal corresponent al mes d'abril.

XIC

ACAPULCO
BAR-RESTAURANT
DISCOTECA
AVDA. DE LERIDA Nº 11 **Monzón** (HUESCA)
TEL 40 01 85

Dirección: RAMON INGLÉS (Crlich)

CHOCOLATES JOLONCH

MOVIMENT DEMOGRAFIC

MES D'ABRIL

NAIXEMENTS:

M.ª Teresa Espinal i Carrera dia 26
Beatriz Fernández i Olivares > 18
Inmaculada Ginés i Esteban > 29

MATRIMONIS:

Antoni Fernández Dominguez amb
Antonia Tarragona Bernaus dia 4
Jordi Puebla Navàs amb
M.ª Anna Santacreu Fornis dia 8
Jaume Gomà Rosich amb
M.ª Dolores Oliva Brils dia 24

DEFUNCIONS:

Coloma Sala Soldevila 82 anys dia 16
Dolors Hernandez Esteban
77 anys dia 21
Ramon Lluch Santamaria
54 anys dia 30

PLUJA CAIGUDA DURANT EL MES D'ABRIL

Dia	litres	m. ²
3	2	
> 4	11	>
> 5	12'5	>
> 12	0'5	>
> 17	11	>
> 22	10'5	>
> 27	9'3	>
> 29	12'5	>
> 30	3	>
Total	72'3	litres m. ²

L'Observador: DEUDAT PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES
TAPICERIA RECASENS
Plaza Pozo, 6 Tel. 390140 AGRAMUNT.

MAFET

Dels pobles de la comarca no se'n parla gaire a SIÓ i no és pas per falta de ganes; per això al oferir-se una oportunitat no m'ho he fet dir dues vegades. Un bon amic em feu sabedor de les millores urbanístiques realitzades últimament a Mafet, me les ensenyà, em donà detalls i realment mereixen ésser divulgades.

Mafet és com el germà petit d'Agramunt; però amb una diferència respecte als menuts d'una família que acostumen a ésser complaguts per la gent gran. Mafet més aviat se sent desemparat i a nivell oficial no està massa content del tracte que reb de la Casa de la Vila agramuntina. Aquestes queixes, unes queixes moderades i respectuoses, es van repetint al llarg dels anys. La gent de Mafet fa els seus càlculs, s'adona de les importants quantitats que en tota mena d'impostos aporta al municipi d'Agramunt, i comprova que són ben poques les pessetes que retornen al seu poble en concepte d'obres i millores. Dir que «el peix gros es menja al petit», seria una expressió massa dura i segurament inexacta; però no ens allunyarem tant de la realitat si diem que els pobles agregats es mereixen, en justícia, una mica més d'atenció i d'ajuda econòmica.

A Mafet han pavimentat els carrers, tots els carrers i totes les places del poble. Això aviat està dit; però realitzar-ho no sempre és tan fàcil. A la nostra Vila, per exemple, van començar a pavimentar els de Regions Devastades fa una trentena d'anys i encara que no ho estan tots els carrers. Direu que Agramunt és més gran; però a Mafet no hi viuen tantes famílies. No he fet cap càlcul d'aquesta mena; però tenint en compte els amplis espais urbans del poble esmentat,estic ben persuadit que a Mafet corresponen més metres quadrats de paviment per família que no pas a Agramunt.

Segui com vulgui han realitzat l'obra de pavimentació en poques setmanes. Cada casa ha pagat tres mil pessetes i la resta s'ha cobert amb els diners procedent de l'arrendament de la caça i de les herbes. Si després arriba alguna subvenció oficial o alguna ajuda de l'Ajuntament d'Agramunt, millor que millor; però de moment ja està fet, han dit adéu al fang i als aragalls i ja des d'ara es poden plantar a la carretera sense embrutar-se les sabates, ni esquitxar la carrosseria dels cotxes.

S'han pavimentat amb ciment uns **cinc mil metres quadrats** de superfície. Tal vegada el secret de l'èxit hem de buscar-lo en la unió d'esforços de tots els veïns. Llevat de dos o tres «contestataris» —l'excepció confirma la regla— totes les cases hi han posat el coll. No han estat necessàries subhastes, plecs de condicions, ni contractistes que augmentessin el pressupost amb el lògic benefici empresarial. Realitzada per administració directa ha estat realment una obra del poble, de tot el poble. Sense complicacions burocràtiques, amb dedicació i bona voluntat.

Com a complement de la pavimentació, al mig de la placa hi han aixecat una farola de tres braços. Una placa de metall, gravada acuradament, fa constar que la farola ha estat un obsequi del matrimoni Vicent Ribalta-Antònia Tallaví, veïns de Mafet.

Per celebrar l'acabament de les obres uns dies abans de Pasqua tots els homes del poble es reuniren en un sopar de germanor. Menjar i beure abundants i de qualitat, alegria i bon humor, foren les característiques de l'àpat. Ben mirat ja s'ho mereixien.

A Mafet hi viuen unes quaranta famílies i és un dels pocs pobles de la comarca que no va a menys en cap concepte. La seva proximitat a la vila, a peu de carretera i un centenar d'hectàrees de regadiu, influeixen segurament en aquesta estabilitat. La seva vida social, dintre el que cap en un poble, és florent i ambiciosa. Tenen una Societat —abans Germandat— amb el nom de Ntra. Sra. del Remei, que posseeix un local, amb sala-teatre i cafè. El teatre és acollidor, amb escenari i 34 **palcos**, reformat de poc i amb capacitat més que suficient pel cens demogràfic del poble. En el si de la Societat funciona un tele-club i la Delegació Provincial del Ministeri d'Informació i Turisme a més de l'aparell de televisió els ha facilitat elements per fer música, discs abundants i un lot de llibres per iniciar una biblioteca. El més bonic, però, és que pràcticament totes les famílies del poble són socis de la Societat.

En un solar a l'entrada del poble tenen un camp de futbol, amb possibilitats d'ésser convertit, quan ve a tomb, en una pista de tennis. Això i unes instal·lacions per entretenir-se la mainada, fa que el conjunt pugui considerar-se com una mena de «poliesportiu».

Afegiu a tot l'esmentat que Mafet disposa de llum, telèfon, aigua corrent, clavegueres, edificis moderns i antigues cases pairals, el Canal d'Urgell i una carretera important ran de les cases. Si el poble s'enfila per un turó, el terreny que el rodeja és pla i ben situat, amb solars, segurament a bon preu, aptes per indústries. Barregeu tots aquests ingredients i el resultat us donarà un poble que conjuga admirablement el tipisme i la modernitat, un poble amb unes possibilitats enormes de cara a la industrialització i el turisme, sobretot al turisme de cap de setmana que busca un ambient tranquil i acollidor, per tal de desintoxicar-se dels fums de la gran ciutat.

Diré per acabar que avui els capdavanters màxims del poble de Mafet són en Ramon Vicens Pedrol, com alcalde, i en Vicent Ribalta Solé, com a President de la Societat Nostra Senyora del Remei. I que la darrera millora efectuada ha estat la instal·lació de senyals de tràfic per regular la circulació pesada a l'interior del poble.

Lluís PONS I SERRA

ROS ROCA S A

LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE

Comerç JOAN ESCOLA

Guimerà, 3

AGRAMUNT

Papers pintats de les millors Cases

COLOVALL - SHART - LANCEL, PRESTIGI

Extens assortit d'obsequis per a Llistes de Boda
Cristalleries, Vaixelles, Porcellanes, Làmpares, etc.

FERRETERIA - PINTURES - Estanteries Metàliques

El Vagabundo

Soberbia la luz se marcaba
alrededor de aquella fuente,
parecía un sueño dorado,
o quizás un cupido de muerte.

De vez en cuando la niebla densa,
bajaba sobre el manto verde
y como un algodón muy fino
cubría mansa el césped.

Bajo los viejos rosales,
casi vencidos por el viento
el pobre viejo llora amargo
su último sentimiento.

El niño que a su lado se acurruca,
no siente el sufrimiento,
pero el vagabundo teme solitario
escuchando el rumor del viento
y mirando el brotar del agua
en el vacío del silencio.

Quizás tan sólo es un vano sentimiento
nero él lo siente eterno y profundo;
él lo escucha en el interior de su cuerpo.
Parece como si la muerte lo estuviera llamando,
como si se le acabase el tiempo,
y apretando con más fuerza al niño contra su pecho,
siente ahogo en su garganta y dolor inmenso,
mientras el niño le rodea el cuello
y grita con fuerza en desesperado sufrimiento:

¡Abuelo! ¡Abuelo! ¡Abuelo!
¡Ha muerto!, grita llorando;
¡Ha muerto!, repite a un tiempo.
¿Por qué, por qué ha muerto?

Tantos años andando juntos,
compartiendo su pan y sus sueños,
cantando las mismas canciones
y pasando los mismos sufrimientos.

El niño se levanta,
casi sin aliento,
y tomando el bastón
y los enseres del viejo
marcha caminando,
en un profundo silencio.

Siguiendo los mismos campos,
casi en el mismo terreno,
resplandecen brillantes las luces
de un pequeño pueblo.

El niño lo mira
como la meta de su sueño
y luchando con el frío
vuelve atrás su mirada
a la fuente iluminada
en un cándido reflejo
que se apaga poco a poco
como la vida del viejo.

Dolores CREUS

ROS ROCA S.A.

SE PRECISAN SOLDADORES

para ello dirigirse al Sr. J. PAMPALONA

C. Sió, 14 - Tel. 390024

AGRAMUNT

ACTUALMENTE TENER UN BUEN NEGOCIO

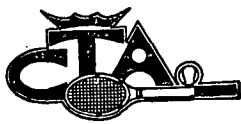
no es fácil, y menos con un pequeño capital

**A todas las personas de ambos sexos que dispongan de
los siguientes requisitos**

- Disponer de 2 o 3 horas libres semanales.
- Tener un mínimo de 165.000 ptas. disponibles para el montaje de un negocio, el cual sólo será controlado por Vd.

Para más información escribir, sin compromiso, a: PUBLICOMCAL, Ref. C - Balmes, 69, pral. 1.ª BARCELONA - 7

CHOCOLATES JOLONCH

Activitats del Club Tennis Agramunt

Reina gran eufòria al nostre Club a l'haver guanyat el primer premi del II Torneig Quadrangular Club Tennis Oliana (Trofeu Taurus). Hi participaren quatre clubs: Tàrrega, Solsona, Oliana i Agramunt. L'equip d'Agramunt el formaren en Jesús Ciprés, Gustau Nadal, Jordi Argelich i Jesús Solé. Efectuat el sorteig quedaren aparellats Agramunt-Tàrrega i Oliana-Solsona.

Farem una mica d'història dels partits: Jesús Ciprés guanyà a en Ramon Vidal per 7/5, 6/4. El partit es desenrotllà amb gran força, predominant els potents cops del nostre jugador tant de «drive», «smash», com «voleas», dominant ja des del primer moment el partit.

Gustau Nadal guanyà a en Denis Badia per 7/5, 4/6, 5/7. El tècnicisme i preparació física del nostre jugador, trenca- ren el ritme del jugador targarí, amb pilotes ajustades als angles del fons de la pista. Hem de fer notar que el partit durà prop de tres hores. Al finalitzar va ésser el deliri, car era ja el segon punt i la victòria sobre el C. T. Tàrrega. Tant jugadors com simpatitzants saltaren al camp, abraçant al nostre emocionat vencedor.

El partit de dobles ja no tingué història. Guanyaren els targarins R. Serés i J. Lloret a en J. Argelich i J. Solé per 6/2, 6/1.

A la tarda del mateix dia es començà a jugar la final entre Agramunt i Oliana; però degut a la pluja es tingué d'apla- car. Els partits quedaven així: Jesús Ciprés a J. Barberà el primer set 7/6. Jordi Argelich perdia davant F. Garcia per 6/3 el primer set i 1/1 el segon. Gustau Nadal i Jesús Solé gua- nyaven els dos primers jocs del primer set a Antonio Garcia i J. Bullich.

La final tingué lloc el dia 1 de maig: Jesús Ciprés va perdre amb en J. Barberà (ex-campió juvenil de Catalunya) per 7/6, 3/6, 2/6. El partit va ésser mol disputat, de tu a tu per dos grans jugadors i a l'últim va guanyar la veterania. Hem de fe- licitar efusivament als dos jugadors.

Gustau Nadal - Jesús Solé guanyaren els dobles a A. Gar- cia - J. Bullich per 6/3, 6/2. La millor col·locació sobre la pis- ta, la precisió de les volees del nostre jove jugador Jesús So- lé, decidia el partit.

En Jordi Argelich guanyà a en Feliciano Garcia per 6/3, 2/6, 3/6. El nostre jugador va haver de remontar un 6/3 ad- vers, guanyant el segon i tercer set, desenrotllant un tennis molt liftat, tant de «saque», «drive» com «lob».

L'eufòria del dia del C. T. Tàrrega tornà a renéixer, car l'eliminàtoria era un empat i l'últim partit decantava la balan- ça. En J. Argelich jugà molt tranquil, guanyant punt a punt fins a l'últim un lob liftat a la mateixa ratlla. L'alegria va ésser molt gran, car és el primer Torneig i la primera victòria pel Club de Tennis d'Agramunt.

CAMPIONATS SOCIALS

Aquest mes de maig han començat els campionats so- cials del Club, en les modalitats 1.ª, 2.ª i 3.ª categoria homes, Dames i infantils.

Degut a la nombrosa participació en totes les categories, es preveu que aquests 11 Campionats seran un èxit en tots sentits.

J.

Leñas y Carbones

F. Santamaría e Hijos

Santa Esperanza - Tel. 390387

Exclusivitat * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Tailleur Sastre

Avda. Carlemany, 79 - Tel. 21286 LES ESCALDES
Valls d'Andorra

L. COMENGE

PINTOR - DECORADOR

EMPAPELADOS - MOQUETAS - CORTINAJES

Avda. J. Mestres, 7 - 2.º

AGRAMUNT

Teléfono 39 02 08

CHOCOLATES JOLONCH

Campionat Provincial de FUTBOL Torneig de Primavera

El nostre equip a mig campionat, ocupa el primer lloc de la classificació general, cosa no casual, sinó que l'equip ho ha merescut amb tota justícia. El fet d'anar en primer lloc, no vol dir que els altres equips no estan a l'altura del nostre, sinó tot el contrari, el torneig és llarg i qualsevol cosa és previsible. Per nosaltres sols, una vegada més, que l'entrega pels colors no desfalleixi.

El desenvolupament del mateix és com segueix:

Diada 28 de març: C. F. Soses, 5 - C. F. AGRAMUNT, 2

Diada 4 d'abril: C. F. AGRAMUNT, 1 - C. F. Alguaire, 0

Diada 11 d'abril: C. F. Sudanell, 3 - C. F. AGRAMUNT, 1

Diada 18 d'abril: C. F. AGRAMUNT, 4 - C. F. Junedense, 0

Diada 25 d'abril: C. F. Pardinyes, 2 - C. F. AGRAMUNT, 5

Després d'aquest partit la classificació és com segueix:

C. F. Albagés	12 Punts
C. F. AGRAMUNT	12 «
C. F. Soses	10 «
C. F. Pardinyes	8 «
C. F. Junedense	7 «
C. F. Alguaire	6 «
C. F. Sudanell	5 «
C. F. Vilanovense	4 «
C. F. Les Escaldes	4 «
C. F. Isona	3 «

Jaume CUÑAT MATA

DELEGACION SINDICAL LOCAL ESPECIAL Junta de Conciliación Sindical

Año	Actos celebrados	Avenencias	No avenencias	Incomparecencias	Indemnizaciones percibidas
1.967	8	7	—	1	23.144'-
1.968	12	6	3	3	368.724'-
1.969	9	5	3	1	34.784'-
1.970	16	9	4	3	18.876'-
1.971	17	10	4	3	116.390'-
1.972	10	5	5	—	38.720'-
1.973	8	7	1	—	147.155'-
1.974	17	12	3	2	342.276'-
1.975	26	20	2	4	317.727'-
TOTAL	123	81	25	17	1.407.796'-

El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente en sesiones celebradas durante el mes de Abril, adoptaron los siguientes acuerdos:

APROBACION CUENTAS MUNICIPALES EJERCICIO 1 975

Aprobar con carácter provisional la Cuenta General del Presupuesto Ordinario correspondiente al ejercicio de 1.975 en la forma que viene rendida en el expediente de su razón.

RENOVACION ALUMBRADO PUBLICO.

Se estima necesario la renovación del alumbrado público y se propone para su realización la confección de un Presupuesto Extraordinario, el cual deberá nutrirse con la aplicación del superávit y el importe de un crédito a concertar, con el Banco de Crédito Local, iniciándose a tal fin los pertinentes trámites.

LICENCIAS OBRAS

A D.ª Rosina Omedes, de Mafet, reconstruir valla corral.

A D.ª Dolores Esteve Ferrer, reformas cuarto aseo, calle Guimerá.

A D.ª Joaquina Miralles, construcción tabique en despacho Avda. J. Mestres.

A D. Alejandro Farré Llahí, cubrir resto patio y apertura puerta en Arrabal de Puigvert.

A D.ª Purificación Giménez, tapar huecos y recubrir escalera en casa calle Vilavella.

A. D. Manuel Farrás Marquilles, conexión a la red general alcantarillado, corral Arrabal de Puigvert.

A. D. Ramón Boncompte Pijuan, para conectar a la red general de alcantarillado aguas residuales de la casa sita en Camino de Puellas.

A D. Amadeo Amigó Pla, colocación de un letrero en local sito en Carretera de Artesa.

A D. Gabriel Ortiz Xandra, elevar a definitiva la licencia provisional concedida para construcción de una vivienda en la Urbanización «Verge del Socós».

... a veure, una ma innocent que estiri una llibreta, per a saber a quin banc o caixa haig d'ingresar aquestes pessetes.

A D. José López Ortiz, elevar a definitiva la licencia provisional concedida para construir una vivienda en la partida Comain.

A D. Alejandro Omedes Gelabert, elevar a definitiva la licencia provisional para construcción de una vivienda en Arrabal S. Francisco.

A D. José Prat Marsol para revocar paredes lateral y trasera de la casa de su propiedad en Avda. J. Mestres y construcción acera en parte delantera.

A D. José Puig Querol, obras interiores en casa calle Castillo.

A D. Juan Escolá Plá, rebajar pavimento de la cuarta puerta en casa sita en bajada Escuelas.

A D. José Farré Solans, para tapar agujeros en la tapia del corral sito en Arrabal S. Francisco.

A D. Salvador Blanco Simó, para vallar y cubrir un terreno en Arrabal San Francisco.

A D. Ramón Borges Vendrell, se le concede prórroga permiso de obras en Avda. A. Ros.

A D. Antonio Farré Areny, obras interiores en casa Ntra. Sra. del Socós.

A D.ª Josefa Lombardo Molina, obras interiores y ampliación de una ventana en Plaza Olmo.

ACTIVIDADES MOLESTAS.

Informar favorablemente el expediente incoado a instancia de D. Carmelo Gassó Casades, instalación depósito gas propano.

A D. Miguel Torres Folguera, conceder licencia para instalación depósito gas propano de 1.800 litros de capacidad.

TOMAS DE AGUA:

A D José Cuñat Ané, D. Ramón Martínez Husillos, D. Paulino Ribera Marquilles y D. Mariano Teruel Oliver, para sus respectivos pisos en el edificio «La Torre».

A Banco Hispano Americano, para su sucursal en Plaza del Pozo, 20

CUENTAS Y FACTURAS.

Se aprobaron varias por un importe total de 400.416 Pts

¡ATENCIÓN SEÑORA!

*Guarde limpia su ropa,
es mejor y está preparada
para cuando la necesite.*

Es un consejo de

Tintorería saldas

Sió, 29

AGRAMUNT